

Lord Gregory

Asonance

Ne víc než míli z Caperquinn hrad stojí nad řekou,
v něm přebývá lord Gregory, tam žije s matkou svou.

Mrazivý vítr zasténá na hradbách západních,
studený déšť je omývá a dolů stéká z nich.

Tam dívka k bráně přichází, déšť promáčí jí šat,
své dítě svírá v náručí a roztrásá ji chlad.

„Otevři, lorde Gregory, nenechej nás tu stát,
když v Roch Royal jsi se mnou spal, říkal's, že máš mě rád“

„Lord Gregory, ten je synem mým, já jeho matkou jsem,
on odjel právě z Caperquinn, dnes nevrátí se sem.

Odejdi dívko falešná, ty v ústech máš jen lež,
můj syn tě nezná, vrať se zpět, ty oklamat ho chceš!“

„Pro smilování, noc je blíž a den už skomírá,
a synek můj, tak prokřehlý, v rukou mi umírá!“

Však v odpověď jen pleská déšť a vítr zasténá,
mrazivý soumrak přichází a brána zavřená.

Když ranní úsvit rozptýlil šedivé stíny skal,
tu procitnul lord Gregory a z lůžka svého vstal.

„Ach, matko drahá, dnešní noc mně krásný sen se zdál,
že u mě stála láska má, má dívka z Roch Royal.“

„Zapomeň na ni, synu můj, ty nehodíš se k ní,
ta večer stála před branou, však vyhnala jsem ji!“

Běžel jak smyslů zbavený, vyhlížel ze všech bran,
„Vrať se, má lásko jediná,“ on křičel do všech stran.

A pak ji spatřil schoulenou, chatrný plášť ji kryl,
z vychladlých rtů už zmizel dech, a synek mrtvý byl.

„Ó, matko má, buď prokletá! Kéž zemřeš smrtí zlou!
Ty zabila jsi dítě mé i lásku jedinou.“